nisuggust, kui meie aial rängal kombel sisse wallatakse.

Wanna rahwas peetaks lolliks,
Siiski ellasid ka halliks,
Ollid wahwad päwad, ööd,
Teggid kanged, rasked tööd,
Mis weel meie silmad näwad,
Meitistki weel järge jäwad:
Sured honed, pühhad-kojad,
Põllud, wäljad, elludmaead;
Ommad põllud puhhastasid
Metsadest ja olsadest,
Kiwwidest ja korgedest
Enne, kui me tullime,
Walmis tehtud leitsime.

Ma-wärrisemisseſt.

Saggedaste loeme postimeeste sees, et siin ehk seäl ma-wärriseminne on olnud, mis külma süddamega ärra loeme ja nendasamma ka jälle ärra unnustame; sest et meie köwwa Ma peäl käime ja ligume, ning ei oska sedda ärra arwata, kuida Ma meie al wöib wärriseda. Sellepärrast tahtsin neile, kes ses asjus weel teädmatta on, siis tahtsin seie ühte luggo ma-

wärrisemisseſt ülles panna, mis eest meie agga keik peame süddamest Jummalat palluma, et meile mitte nisuggune pääw ei saaks tullema!

Se olli Portokalimaal Lissabonni liinas, aastal 1755, Oktobrikuu 21sel päwal, kui selle sure ja illusa sinna peäle, suur hädda ja willetsus on tulnud, kelle sarnast ep olle paljo olnudki. Selgeste olli päike tõusnud; tuhhanded innimessed ennast pühha päwa ehte pannud ja kirriko ruttanud, et ühte kallist pühha pühhitseda, kui korraga, hommiko kello 9 aial, raske maa allune wärriseminne, kui keige kangem köuemürrin kuulda olli, mis ma-wärrisemist ette tähhendas. Sedda kuuldes ruttas rahwas kirrikutteſt ja maeadest wälja, ulitsatte peäle; agga üks wägga wähhe ossa rahwast jöudis ennast peästa. Eest selle sure mürrina läbbi, langesid üllemised maea-korra mohha ja matsid innimessi prüggi ja kiwwide alla. Kirrikud langesid sure mürrina ja kärrinaga kokko, ja maead langesid möllemilt poolt ulitsad mahha ja surmasid mitto tuhhat innimest, et ka need, kes maeadest ollid wälja peäsnud, nüüd ulitsatte peäl surma said.

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1868, lk. 25